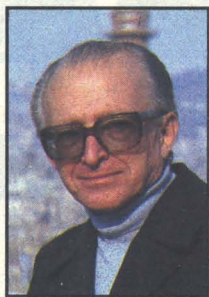


# EL DAVANTAL DE

# A



## Entre el braç i la màniga

nem desbocats, aviat no hi haurà ningú que pugui aturar-nos. Tant de bo que no ens estavellem!

Ja fa força temps, una gran empresa americana va anunciar la comercialització d'un sistema d'enregistrament de textos que permetia (ho donava com a exemple) encabir tota l'*Enciclopèdia Britànica* en un espai equivalent al d'una capsa de llumins. Les obres completes dels autors més prolífics de la literatura universal, degudament comprimides, cabrien sense estretors en una capseta de rapè, d'aquelles de l'antigor.

Notícies com aquesta deixen l'esperit en un estat d'atordiment. No se sap ben bé com reaccionar i molt sovint se'ns esgota, fins i tot, la capacitat de reacció.

Ens quedem amb un pam de boca oberta, temptant l'entrada de mosques.

Però, com és natural, la cosa no podia limitar-se a entaxonar textos en espais minúsculs. Es veia venir que el pròxim pas seria poder-los llegir vertiginosament. Si no, quin avantatge hi hauria?

I ja hi som, ja ho tenim. La prestigiosa casa Siemens proclama triomfalment la troballa del sistema SLS, que permet la lectura de 900 documents per hora, tant si es tracta de manuscrits com de caràcters d'impremta. És apassionant: podrem deixar en un racó de calaix o de prestatge la capseta amb la lletra ataconada, connectar-la amb un equip SLS i apa, nosaltres a folgar, que la

vida és curta i les ocasions plàcides no abunden.

En arribar en aquest punt, la dolça meditació es veu alterada per un dubte pertorbador: a favor de qui anirà la màquina? No estaria bé que tanta pólvora tècnica es cremés en pures salves. M'imagino — un exercici que no costa res — que deuran trobar algun procediment indolor per injectar-nos el resultat de les lectures, amb conclusions en ferm i comentaris crítics.

El que ja tenim segur és un desconcert general. La informàtica ha arplegat de ple la gent de lletres, que vol i dol, figura que entén de què va, però val més no donar-ho per fet. Fa poc, en ocasió d'ésser presentat el darrer llibre de l'Antoni Morell, en Manuel de Seabra, en Jesús Moncada i jo vam sostenir una conversa a part (d'aquelles d'aïllar-se enmig d'una multitud) i vam anar a parar a la informàtica. Era inevitable.

En Moncada i jo ens queixàvem que la impressora del processador de textos dels nostres ordinadors és massa lenta. Ens morfoniem — deïem nosaltres dos — esperant que la màquina arribés al final de cada foli.

En Manuel de Seabra somreia amb una sornegueria no gens dissimulada.

—Per què te'n rius, eh? —vaig preguntar-li, una mica picat.

I ell em respongué:

—És que trobo divertit que els escriptors, que ens hem passat mitja vida prement amb un ditet i d'una a una les tecles de les nostres màquines d'escriure, ara trobem lenta la rapidesa de l'electrònica. Em fa l'efecte que, a més de la mecanografia, correm el risc de perdre el món de vista.

Tenia raó i, en casos així, val més procurar de riure tots alhora.

# P E R E C A L D E R S